

Problemer og konflikter

4) DRENGEN, DER IKKE VILLE PÅ LEGEPLADSEN

Kollega Ruth må bare forlade det barn, hun er ved at hjælpe i legepladstøjet. Ruth kan nemlig høre en kollega i nød. Der er tale om Arild. Den Arild, der har været oppe på så mange stuemøder. Han er 3 år, næsten lige startet i børnehaven og nu italesat som en dreng med flere temaer!

Ruth kan høre Arild igen og igen sige: "Jeg vil ikke". Og hun kan igen og igen høre kollega Berit sige, "Jamen alle børn skal på legepladsen". Og variationen: "Det er vi hver dag!"

Ruth kan pludselig høre sig selv sige: "Arild, nu skal du altså gøre, som vi siger!" Og lige der slår det hende, at de voksne næsten lyder som koret i Johannes Passionen, der igen og igen råber ud i verden: "Det er ham, der har gjort det!" Jo Ruth elsker det korværk af Bach og kan det næsten udenad.

Ruth træffer der en faglig beslutning, som får positive konsekvenser for Ruths forståelse af sig selv som faglig dygtig pædagog i årene fremover. Hun ønsker ikke længere at være med i det kor! Hun må gøre noget andet.

Ruth kommer til at tænke på, at Arild måske har en god grund til ikke at ville på legepladsen, men at ingen havde været interesseret i at høre om den. Måske fordi "den store garderobetruvlighed" forårsaget af den kommende pause var blevet første prioritet i garderoben. Garderoben var blevet et samlebånd og ikke længere et sted for god pædagogik med gode relationer.

Ruth spørger nu Arild: "Du har garanteret en god grund til ikke at ville på legepladsen!"

Arild svarer: "Magnus slår mig på legepladsen. Det kan jeg ikke lide".

Lige der kan Ruth mærke Arilds følelser. Ruths empati træder frem, og hun vælger at tage Arilds perspektiv. Ruth siger: "Nej, ingen har da lyst til at komme på legepladsen, hvis de er bange for at blive slået. Så ville jeg heller ikke på legepladsen".

Ruth kan også mærke, at nu forsvinder "den store moral" (alle børn skal på legepladsen) til fordel for at Ruth kan genkende Arilds følelse i sig selv. Det er næsten som om, at de nu har et helligt sted sammen. Arild er ikke længere alene. Han har Ruth. Og på en eller anden mærkelig måde har Ruth også Arild.

Ruth spørger Arild: "Hvad kan vi gøre på legepladsen, hvis du bliver bange?"

Arild svarer: "Jeg kan jo bare hente dig". Og inden Ruth får gentaget Arilds svar, følger han hurtigt op: "Jeg kan også bare sige 'lad vææææær!' Måske kan jeg også spørge, om han vil lege med mig i stedet".

Ruth ved næsten ikke, hvad hun skal sige. Arild har lige lært hende noget meget væsentligt: anerkendelse bringer mennesker tættere på hinanden og skaber bånd.

Faglige begreber

At tage den andens perspektiv på sig; at opleve sig set, hørt og forstået; empati; at koble sig på den anden; at blive taget alvorligt; at blive set, hørt og forstået; ikke at moralisere eller dømmes; nysgerrighed; god intention; hvis vi fortsætter med at gøre det samme, sker der nok det samme - hvis vi gør noget andet, kan der ske noget andet; anerkendelse; relation; det er ikke personer, der er problemet - det er problemet, der er problemet; der er ingen objektiv sandhed - kun perspektiver; fra linearitet og til cirkularitet; fra årsag og til kommunikationsmønstre; ressourceorientering; ingen kan udvikle sig i et negativt defineret felt; børn ønsker at være en del af fællesskabet; eksternalisering; bevidning.

Pædagogisk Fokus v. Steen Kristensen